

عنوان مقاله:

نقش بازی در تربیت کودکان از دیدگاه نظریه پردازان و ائمه معصومین

محل انتشار:

چهارمین همایش ملی پژوهش های حرفه ای در روانشناسی و مشاوره با رویکرد از نگاه معلم (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

امیرحسین آقاپور - دانشجو کارشناسی علوم تربیتی، مرکز آموزش عالی شهید مطهری نوشهر، دانشگاه فرهنگیان مازندران

مهدی رودی - دانشجو کارشناسی علوم تربیتی، مرکز آموزش عالی شهید مطهری نوشهر، دانشگاه فرهنگیان مازندران

سیدحسان حسنی - دانشجو کارشناسی علوم تربیتی، مرکز آموزش عالی شهید مطهری نوشهر، دانشگاه فرهنگیان مازندران

علیرضا سلطانی نظیر - دانشجو کارشناسی علوم تربیتی، مرکز آموزش عالی شهید مطهری نوشهر، دانشگاه فرهنگیان مازندران

خلاصه مقاله:

یکی از اثرات بازی تقویت جسم است که در قرآن نیز نیرومندی جسمانی به عنوان یک امتیاز به شمار رفته است. ائمه معصومین (ع) نیز انجام بازی های رزمی و استقامتی را برای تقویت جسم مفید دانسته اند. تربیت عقلانی نیز از منظر قرآن و ائمه (ع) جایگاه والایی دارد. بنابراین از دوره کودکی باید به این امر توجه نمود. ارتباط کودک با اسباب بازی های متنوع، طبیعت، محیط و موجودات گوناگون در تربیت عقلانی کودک نقش بسزایی دارد و باعث می شود در بزرگسالی درست و نادرست را از هم تشخیص دهد. از راه همبازی شدن با کودک نیز می توان چگونگی کنترل عواطفی مانند خشم و محبت را به او آموخت. از راه های تربیت اخلاقی کودک، سوق دادن او به سوی بازی هایی با هدف های اخلاقی، تکریم کودک از طریق احترام به حق بازی کردن او و خواندن اشعاری با مضامین اخلاقی در حین بازی با کودک می باشد. بازی کودکان اگر به صورت دسته جمعی باشد، آنها را از گوشه گیری و انزوا رها کرده، حس مسوولیت پذیری و همکاری را به آنها می آموزد. در قرآن و سیره ائمه (ع) نیز بر اهمیت جمع و جماعت تاکید شده است. ائمه (ع) نیز در امور جمعی شرکت کرده، حتی بازی در جمع کودکان را بر خود لازم می دانستند.

کلمات کلیدی:

قرآن، سنت معصومین (ع)، تربیت، بازی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1527649>

